



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a JUDr. Mariana Kokeše ve věci

žalobce: **FAST ČR, a.s.**, IČO: 24777749
sídlem U Sanitasu 1621, 251 01 Říčany
zastoupený advokátem JUDr. Jiřím Kindlem, M.Jur., Ph.D.
sídlem Křížovnického náměstí 193/2, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, Brno

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v provedení místního šetření žalovaným dne 20. 10. 2021 v obchodních prostorách žalobce na základě pověření předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 18. 10. 2021, č. j. ÚOHS-35043/2021/871/MKa, a v zadržování kopií dokumentů, které žalovaný zajistil při provedení místního šetření dne 20. 10. 2021,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Dne 15. 12. 2021 obdržel soud žalobu, v níž žalobce brojí proti jím tvrzenému nezákonnému zásahu žalovaného. Ten spatřuje v tom, že v jeho obchodních prostorách proběhlo dne 20. 10.

2018 místní šetření (dále jen „Místní šetření“), a to na základě pověření předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „předseda Úřadu“) ze dne 18. 10. 2021, č. j. ÚOHS-35043/2021/871/MKa (dále jen „Pověření“), dle § 21f odst. 5 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže) – dále jen „zákon o ochraně hospodářské soutěže“; dále žalobce nezákonný zásah shledává v tom, že jsou na základě takto proběhnuvšího Místního šetření zadržovány kopie interních dokumentů, které žalovaný zajistil při provedení Místního šetření, což je zachyceno v protokolu o průběhu Místního šetření ze dne 20. 10. 2021, č. j. ÚOHS-35137/2021/871/MKa (dále jen „Protokol“). Nezákonnost celého postupu dle žalobce spočívá zejména v tom, že žalovaný neměl dostatečně důvodné podezření, aby mohl Místní šetření provést a faktické provedení Místního šetření bylo příliš široké a žalovaný zabavil žalobcovy interní dokumenty v extenzivním rozsahu; žalovaný tak nyní nezákonně zadržuje dokumenty zabavené při Místním šetření.

2. Žalobce se domnívá, že provedením přímo proti němu zaměřeného Místního šetření byl přímo zkrácen na svých právech na ochranu soukromí, obydlí a korespondence.
3. V rámci své žaloby žalobce navrhl, aby soud rozhodl tak, že se určuje, že provedení Místního šetření bylo nezákonným zásahem. Dále se žalobce domáhal vyslovení toho, že žalovaný je povinen ukončit nezákonný zásah spočívající v zadržování veškerých kopií dokumentů, které žalovaný zajistil při provedení Místního šetření, a to tak, že veškeré tyto kopie dokumentů žalovaný žalobci protokolárně předá do tří dnů od právní moci rozsudku (podpůrně žalobce navrhl předání alespoň části dokumentů, které byly tzv. „na očích“). Žalobce rovněž navrhl, aby soud žalovanému uložil povinnost zdržet se v rámci své činnosti k přihlížení k dokumentům zajištěným při Místním šetření a vycházení z jejich obsahu.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný v Pověření, jakož i v Protokolu vymezil předmět Místního šetření tak, že Místní šetření je prováděno „*za účelem prověření možného porušení § 3 odst. 1 zákona, které Úřad spatřuje v uzavírání a plnění zakázaných dohod o přímém nebo nepřímém určení cen zboží pro další prodej sjednávaných mezi společností FAST ČR a jejími odběrateli, přičemž zbožím tvořícím předmět uvedených dohod jsou elektrospotřebiče značky Sencor (dále též „dotčené zboží“). Předmětné dohody mohly být uzavírány nejméně od roku 2018 do současnosti.*“ Dle žalobce tak z Pověření i z Protokolu plyne, že žalovaný věcně Místní šetření omezil pouze na elektrospotřebiče značky Sencor, tj. nikoliv i na jiné značky či jiné druhy zboží a zároveň jej časově omezil na období od roku 2018 (byť za použití slova „nejméně“) až do data provedení Místního šetření. Těmito mantinely tak byl žalovaný vázán při vlastním provádění Místního šetření. Toto věcné a časové vymezení, které žalovaný pojmul na základě indicií shromážděných v jeho správním spise, nesměl v rámci faktického provádění Místního šetření překročit.
5. Žalobce uplatnil čtyři základní žalobní body. V rámci prvního uvedl, že zásah způsobený žalovaným provedením Místního šetření nebyl přiměřený sledovanému cíli. Žalovaný totiž ze vstupních indicií, které před provedením Místního šetření měl, nemohl pojmout podezření, které by bylo možno považovat za důvodné. Podnět od provozovatele určeného internetového obchodu ze dne 6. 1. 2020 (dále jen „Podnět“), který byl východiskem pro postup žalovaného, není dostatečně vypovídající ohledně toho, že by se žalobce měl dopouštět jakéhokoli protisoutěžního jednání, natož pak v podobě vertikální dohody o udržování přeprdejních cen. Tento Podnět nebyl podložen žádným relevantním důkazem a e-mailová komunikace, která se k Podnětu vztahovala, se netýkala žalobce, nýbrž maximálně společnosti Elberry s.r.o. (dále jen „Elberry“). Nadto při ústním jednání s oznamovatelem Podnětu ze dne 12. 2. 2020 kladl žalovaný tomuto oznamovateli kapciózní a sugestivní otázky. Analýza cen, kterou si v této souvislosti žalovaný vypracoval, není vypovídající. Základní předpoklad pro zákonnost Místního šetření tak dle žalobce nebyl naplněn, a Místní šetření tak představovalo nezákonný zásah žalobcových práv.

6. Žalobce dále argumentuje, že i kdyby snad žalovaný nějaké důvodné podezření pojmout mohl, tak ačkoliv věcně a časově omezil předmět Místního šetření na elektrospotřebiče značky Sencor a na období od roku 2018, tak posléze vykročil mimo rámec tohoto omezení. Jde-li o časové omezení (tj. „nejméně od roku 2018“), jednalo se o neurčité časové omezení odporující judikatuře Nejvyššího správního soudu. Žalobce žalovaného v souvislosti se zahájením Místního šetření upozornil, jak plyne ze s. 4 Protokolu, že s ohledem na archivační politiku žalobce není fakticky možné vyhledávat dokumenty starší dvou let. Tedy, i přes neurčité časové vymezení, a i když žalovaný následně své vyhledávání časově neomezil (ač to učinit měl a mohl), fakticky žalobci v souvislosti s časovým neohrazením místního šetření nevznikla újma na právech, což bylo důsledkem jeho výše zmíněné archivační politiky. Pokud jde ale o věcné omezení na elektrospotřebiče značky Sencor, tak zde se žalovaný při faktickém provádění Místního šetření zjevně takovým omezením neřídil a prohledával veškeré dokumenty žalobce bez věcného omezení za využití obecných a plošně zadávaných klíčových slov. Místní šetření tak i z toho důvodu představovalo nedovolenou tzv. rybářskou výpravu (a zasáhlo do shora uvedených práv žalobce), neboť indicie, které žalovaný před provedením Místního šetření shromáždil ve správním spisu, jej mohly nanejvýše (byť i to žalobce rozporuje) opravňovat k provedení Místního šetření ve vztahu k elektrospotřebičům značky Sencor (a časově k období od 1. 1. 2018, potažmo 12. 7. 2018, do 20. 10. 2021), avšak nikoliv k provedení Místního šetření ve vztahu ke všem druhům zboží a všem značkám elektrospotřebičů, jak žalovaný fakticky Místní šetření prováděl.
7. V důsledku toho, že žalovaný zjevně při vlastním provádění Místního šetření překročil jím stanovené meze svého úvodního podezření, tak nesplnil ani podmínky plynoucí z tuzemské i unijní judikatury týkající se zabavování tzv. dokumentů na očích. Za tzv. dokumenty na očích lze označit takové dokumenty, které se týkají věcně či časově jiného, potenciálně protiprávního jednání, které žalovaný náhodně nalezne (tj. nikoliv v situaci, kdy je žalovaný cíleně hledá) při vlastním provádění místního šetření v situaci, kdy se pohybuje v mantinelech (mezích) svého úvodního podezření. To však v nyní posuzované věci zjevně nebylo splněno, když žalovaný prohledával veškeré žalobcovy dokumenty bez jakéhokoli věcného omezení, ale ostatně i časového omezení. Žalobce uvádí, že žalovaný měl při vyhledávání elektronických dokumentů časově omezit nastavení vyhledávání, že mají být prohledávány pouze dokumenty od 1. 1. 2018, resp. 12. 7. 2018 do 20. 10. 2021, a stejně tak své vyhledávání omezit i věcně tím, že by elektronické dokumenty prohledával vždy za použití klíčového slova „Sencor“ a/nebo alespoň „elektro“ či „spotřebič“ (když úvodní podezření, kterým žalovaný disponoval, se týkalo pouze elektrospotřebičů značky Sencor) ve spojení s dalšími obecnými klíčovými slovy, např. za pomoci vyhledávacího logického operátoru „AND“, který zaručuje, že určitá klíčová slova musí být ve vyhledávaném dokumentu přítomna společně. I tím žalovaný zasáhl do práv žalobce.
8. S ohledem na výše uvedené je žalobce přesvědčen, že zajištěním (při nezákonném Místním šetření) a následným uchováváním interních dokumentů žalobce dochází k trvajícím nezákonnému zásahu do jeho práv, jelikož žalovaný nebyl oprávněn tyto kopie pořídít a není oprávněn je ve svém spisu uchovávat.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a další podání ve věci

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že měl k dispozici důvodné podezření, které jej opravňovalo k provedení Místního šetření. Informace, které získal na základě Podnětu, dále ověřoval a shromáždil dostatečné podklady. To nakonec vyjádřil i v samotném Pověření, kde uvedl, že *„pojal podezření na možné uzavírání a plnění dohody pro další prodej dotčeného zboží sjednávaných mezi společností FAST ČR a jejich odběrateli, přičemž cílem těchto dohod je dosáhnout dodržování společností FAST ČR stanovených cen pro další prodej. Konkrétně ze zjištěných skutečností vyplývá podezření, že společnost FAST ČR odběratele dotčeného zboží přímo či nepřímo informuje o maloobchodních cenách dotčeného zboží a kontroluje a vynucuje jejich dodržování. Pokud její přímí odběratelé či rovněž jejich další odběratelé nabízejí dotčené zboží za maloobchodní ceny nižší než jí určené, vyzývá své přímé odběratele k úpravě těchto cen na jí*

požadovanou úroveň a zajištění takové úpravy i u jejich dalších odběratelů. Z podkladů současně vyplývá, že přímí odběratelé společnosti FAST ČR akceptují její výzvy k dodržování i zajištění dodržování jí stanovených maloobchodních cen. Uzavření zakázané cenové dohody svědčí také Úřadem provedená cenová srovnání, z nichž je patrná značná sladěnost maloobchodních cen dotčeného zboží nabízeného internetovými prodejci“. Shromážděné indicie svou podobou a závažností zcela odpovídaly požadavkům judikatury.

10. Nárokům judikatury vyhovuje i vymezení předmětu Místního šetření. Dle žalovaného formulace použitá v Pověření „nejméně od roku 2018 do současnosti“ ve spojení s obsahem Pověření jako celku ani teoreticky neumožňovala žalovanému záměrně vyhledávat poznatky o jiném možném přestupku než o tom, který v něm byl vymezen (tj. uzavírání zakázaných dohod), a časové vymezení předmětu Místního šetření se jasně vztahovalo pouze k časovému vymezení šetřeného přestupku. Navíc povaha předmětného protisoutěžního jednání – uzavírání dohod o cenách pro další prodej – je zpravidla dlouhodobější povahy. I proto bylo použítí pojmu „nejméně“ namístě. Nadto použítí klíčových slov při vyhledávání elektronických dokumentů rovněž vyhovuje judikatuře, přičemž žalobce měl jasnou povědomost o tom, jaké věci se Místní šetření týká a z jakého důvodu jej žalovaný prošetřuje. Nešlo tedy o tzv. rybářskou výpravu a žalobcova práva na obhajobu zůstala zachována.
11. Podobné se týká i věcného rozsahu Místního šetření. Dokumenty tzv. „na očích“, které žalovaný při Místním šetření našel, dohledal na základě relevantních klíčových slov použitých při prohledávání žalobcových elektronických záznamů.
12. Žalovaný uzavřel, že z výše uvedených důvodů získal a zadržuje dokumenty nalezené při Místním šetření zcela v souladu se zákonem. I kdyby tomu tak nebylo, není ovšem možné vyhovět žalobcovu požadavku na předání dokumentů, které žalovaný získal při Místním šetření. I kdyby předmětné písemnosti nebylo možné ve správním řízení použít, přesto musí zůstat, s odvoláním na závěry odborné literatury, součástí správního spisu.
13. K vyjádření žalovaného zaslal žalobce podrobnou repliku. V ní provedl rozlišení na dokumenty, které má soutěžní úřad oprávnění při místním šetření vyhledávat, a dokumenty, u nichž tomu tak není, neboť nespádají do rámce vymezeného důvodným podezřením a vymezení předmětu místního šetření. V této souvislosti žalobce uvedl, že žalovaný příslušné dokumenty vyhledával mimo tyto meze, vyhledávání bylo spíše plošné a nevztahovalo se toliko na elektrospotřebiče Sencor, u nichž by snad bylo možné hovořit o důvodném podezření a zahrnutí do předmětu Místního šetření dle Pověření.
14. Samotné indicie, které žalovaný měl k dispozici, byly jen na úrovni nepodložených tvrzení tzv. z doslechu. V takových případech ostatně žalovaný ani (místní) šetření ve své praxi neprovádí. Nekorektní je také spojování žalobce s výzvami k dodržování maloobchodních cen. Žalobce je možné spojit pouze s informacemi o doporučených maloobchodních cenách, což ještě neznámá, výzvu k dodržování těchto cen. Nadto se zajištěná e-mailová komunikace týkala maximálně společnosti Elberry, a ne žalobce. Sladěnost cen nebylo možné dovozovat ani z cenových tabulek, které si žalovaný vytvořil, a navíc někteří prodejci, kteří byli do této tabulky zahrnuti, s žalobcem ani nemají žádný dodavatelsko-odběratelský vztah; jimi stanovená cena tak nemůže zakládat žádné podezření v relaci k žalobci.
15. Argumentace žalovaného k rozsahu Místního šetření, především k pojmu „zejména“, použitému v Pověření, je dle žalobce nesrozumitelná. Jádrem věci pak zůstává v tom, že mezi předmětem Místního šetření, jak byl vymezen v Pověření, a skutečným provedením Místního šetření byl zásadní rozpor z hlediska věcného. Pověření vztahuje údajné důvodné podezření pouze k elektrospotřebičům značky Sencor. Jak žalobce vysvětlil v žalobě, žalovaný vyhledával dokumenty (e-maily a další informace) pomocí klíčových slov, která se ani zdaleka neomezovala na elektrospotřebiče značky Sencor, anebo alespoň jakékoliv produkty značky Sencor. Takové omezení při vyhledávání pomocí klíčových slov by přitom bylo zcela triviální (stačilo např. jen použít kombinace klíčových slov). Požadovat po žalovaném, aby při vyhledávání použil taková

klíčová slova, která odpovídají rozsahu Pověření, je oprávněným požadavkem na postupy žalovaného při místních šetřeních. Zde žalobce odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu i judikaturu unijní, která požaduje, aby se místní šetření týkala pouze časového a věcného rozsahu důvodného podezření a jeho vymezení v příslušném pověření.

16. Z podobných důvodů pak není možné souhlasit s tím, že by některé dokumenty, které měly být „na očích“, žalovaný našel náhodně. Žalovaný tyto dokumenty totiž cíleně vyhledával. To souvisí právě s příliš širokým vymezením klíčových slov, resp. s jejich nepřiměřeně širokým konkrétním využitím. Dle žalobce tedy žalovaný volbou příliš obecných klíčových slov prakticky provedl namátkovou kontrolu různých dokumentů, a tím překročil při skutečném provádění Místního šetření nejen rozsah daný důvodným podezřením (které ale ve skutečnosti neměl), ale i předmět Místního šetření, jak je uveden v Pověření. Nalezení dokumentů v přímém důsledku zadání nepřipustně obecných klíčových slov nelze zhojit tím, že je žalovaný posléze označil za náhodně objevené dokumenty tzv. na očích. Žalovaný žádné dokumenty „na očích“ nezabavil. Ty, které takto označil, ve skutečnosti získal jen z toho důvodu, že provedl nezákonnou „rybářskou výpravu“.
17. V závěru své repliky žalobce polemizuje s názorem žalovaného, že i dokumenty, které jsou nepoužitelné k důkazu, musí zůstat součástí správního spisu. To vyplývá ze systémového srovnání s obdobnými situacemi nezákonně zabavených dokumentů v rámci trestního řízení. Pokud je v případě nezákonnosti domovní prohlídky nutné vydat veškeré takto získané dokumenty či kopie zpět, musí to platit i ve správním řízení. Opak by zakládal nedůvodný dvojnásobný standard v rámci právního řádu a další dotčení žalobcových práv. Navíc z judikatury Ústavního soudu plyne, že je obecně přípustné podat žalobu týkající se nezákonného zadržování dokumentů ve správním spisu – logicky tak musí taková žaloba, aby měla vůbec smysl, vést k vrácení nezákonně zadržovaných písemností.
18. Další podrobné vyjádření ve věci podal dne 25. 7. 2022 i žalovaný. Ten uvedl, že nesouhlasí s námitkami, které žalobce sdělil k původnímu vyjádření k žalobě. Zejména se domnívá, že indicie, vyplývající z podnětu, byly relevantní. Podnět směřoval jak vůči „*velkým obchodům*“, tak přímo vůči žalobci. S ohledem na povahu věci byl daný Podnět dostatečným impulsem k dalšímu prověření věci. Navíc indicie spočívající v e-mailové komunikaci mezi společností Elberry a e-shopem Elektroobchudek.cz (právě ten provozoval oznamovatel) vede k žalobci. Předmět e-mailu, který odeslal společnosti Elberry zástupce žalobce, totiž zmiňuje „*Elektroobchudek.cz*“. Je tedy zřejmé, že zástupce žalobce musel vědět, že se jeho zpráva, později přeposílaná oznamovateli, týká právě zboží nabízeného e-shopem Elektroobchudek.cz. Na to ostatně navazuje další e-mailová komunikace žalobce, která potvrzuje závažnost původní indicie. K tomu přitom žalovaný poznamenává, že předmětem nynějšího řízení před soudem není posouzení toho, zda skutečně došlo k porušení soutěžněprávních předpisů, nýbrž jen toho, zda příslušné indicie odůvodňovaly provedení Místního šetření.
19. Dále žalovaný odmítá, že by při ústním jednání s oznamovatelem Podnětu ze dne 12. 2. 2020 kladl tomuto oznamovateli kapciózní a sugestivní otázky. Podobně si dle žalovaného zachovává význam cenová analýza, kterou ve věci provedl. Na to nemá vliv, zda někteří prodejci, kteří byli do této analýzy zahrnuti, jsou či nejsou v přímém dodavatelsko-odběratelském vztahu s žalobcem. V rovině indicie o možném ovlivňování cen totiž podezření vyplývající z cenové analýzy, ve spojení s dalšími zjištěnými skutečnostmi, ob stojí z pohledu možného provedení Místního šetření.
20. K dalším námitkám žalovaný uvedl, že použití výrazu „nejméně“ pro časové vymezení Místního šetření nevedlo k překročení předmětu Místního šetření a v tomto smyslu nevedlo ani k provedení zakázané rybářské výpravy. Rovněž vyhledávání pomocí klíčových slov proběhlo správně a z právních předpisů pro žalovaného nevyplývá povinnost dovozovaná žalobcem, že by žalovaný měl vyhledávání provádět prostřednictvím kombinace klíčových slov. Dodržování

požadavku kombinace klíčových slov by dokonce mohlo vést i k znemožnění efektivní vyšetřovací pravomoci žalovaného. V posuzovaném případě pak bylo možné dovodit, že se žalobcova e-mailová komunikace mohla dotýkat produktů Sencor, i když nebyl výraz Sencor vždy výslovně použit. Především je ale důležité, že žalovaný vyhledával jen dokumenty související s předmětem a účelem Místního šetření, jak byly vymezeny v Pověření. To se podobně týká i problematiky „dokumentů na očích“ a konkrétnosti použitých klíčových slov.

IV. Ústní jednání

21. Při ústním jednání dne 2. 8. 2022 žalobce navázal na svou žalobní argumentaci. V tomto směru zdůraznil, že žalovaný neměl dostatek indicií, které by jej opravňovaly k provedení Místního šetření. Z tohoto pohledu bylo Místní šetření nezákonné jako celek. Pokud by neplatilo, že žalovaný neměl dostatek indicií, trval žalobce aspoň na tom, že Místní šetření bylo nezákonné alespoň zčásti, a to v důsledku nezákonného způsobu jeho provedení a zabavení tzv. dokumentů na očích.
22. K první argumentační linii žalobce uvedl, že Pověření i Protokol hovoří o existenci dohod mezi žalobcem a jeho odběrateli, a to v případě elektrospotřebičů Sencor za období od roku 2018. Ve věci však nebyl doložen vztah žalobce přímo s odběratelem. Navíc oznamovatel a Podnět se vyjadřují maximálně ke společnosti Elberry, ne k žalobci. Žalobce je zmíněn až v protokolu o ústním jednání s oznamovatelem ze dne 12. 2. 2020 a je to toliko důsledkem toho, že žalovaný kladl oznamovateli kapciózní a návodné otázky. Proto by se k těmto vyjádřením oznamovatele nemělo přihlížet. Sám oznamovatel uváděl, že komunikoval jen se společností Elberry, nikoli s žalobcem. O svých tvrzeních ani neměl důkazy.
23. Zákon také dle žalobce zakazuje protisoutěžní dohody, ne však jednostranná jednání (jedině v této rovině bylo možné si vykládat jednání, které je připisováno žalobci). Platná legislativa také nepostihuje účastenství apod. na takových dohodách, nýbrž postihuje pouze pachatele. Tím ale žalobce být nemohl. I kdyby si tak žalobce „stěžoval“ společnosti Elberry na nedodržování cen jinými subjekty, neschválí to o existenci dohody, ale jen o jednostranném jednání žalobce. To však české právo nepostihuje, a proto nemohl žalovaný provést Místní šetření.
24. I kdyby však žalovaný měl nějaké důvodné podezření, postupoval při Místním šetření nezákonně. Nepohyboval se totiž v mantinelech Pověření. Také s přihlédnutím k dalším okolnostem věci proto žalovaný provedl zakázanou rybářskou výpravu. Asi 60 % zajištěných dokumentů totiž nesouvisí s vymezeným rámcem Místního šetření. Je však odpovědností správního orgánu, aby postupoval v rámci příslušného pověření. Místní šetření je totiž nejinvazivnější – z hlediska ústavně chráněných práv soutěžitelů – nástroj, který má žalovaný k dispozici. Musí proto minimalizovat zásah do ústavně chráněných práv. V konkrétní věci tak měl zajistit, že se zaměří jen na elektrospotřebiče Sencor a v tomto směru měl přijmout vhodná opatření. Žalovaný tak ale neučinil, neboť použil příliš obecné vyhledávací pojmy (klíčová slova), jejichž dosah nijak neomezil. Proto pak vyhledával všechny produkty a značky žalobce. Lze tedy říci, že za takových podmínek by žalovaný postupoval stejně, i kdyby měl podezření na jakýkoli jiný produkt či jinou značku. Žalovaný si měl být vědom, že vyhledává informace u společnosti, která nabízí širokou paletu výrobků a měl tomu přizpůsobit svůj postup.
25. Své nezákonné jednání se snažil žalovaný poté legalizovat tím, že některé dokumenty označil za tzv. na očích. Tyto dokumenty ale nelze dle žalobce považovat za náhodně nalezené. Náhodně nalezené by byly jen tehdy, kdyby je žalovaný shromáždil v souvislosti s elektrospotřebiči Sencor, tedy v rámci původního podezření. Žalovaný však prohledal dokumenty žalovaného plošně a z tohoto hlediska bylo irelevantní, jaké měl původní podezření. Žalobce si uvědomuje, že žalovaný musí nějak vykonávat svou pravomoc, a právě proto mu žalobce prezentoval způsoby, jak mohl proporcionálně omezit své vyhledávání.

26. Žalovaný při ústním jednání odkázal na svá dosavadní písemná podání ve věci. Indicie, které vedly k provedení Místního šetření, považuje za dostatečné. Navíc žalovaný neříká, že žalobce uzavírá zakázané dohody, ale toliko, to, že je tu podezření na takové dohody.
27. Dle svého názoru žalovaný také nepřekročil rámec Pověření. Použitá vyhledávací klíčová slova nebyla příliš obecná a naopak souvisela s předmětem šetření. Z ničeho pak neplyne povinnost, že by měl žalovaný používat klíčová slova, či dokonce jen jejich kombinaci. Žalovaný je však povinen zachovat smysl právní regulace a postihovat protizákonná jednání. Požadavky nyní kladené žalobcem jsou z tohoto pohledu až absurdní a mohly by činnost žalovaného paralyzovat. Ostatně samotné použití klíčových slov brání plošnému vyhledávání informací a dokumentů a slouží samo o sobě k proporcionalnímu omezení zásahů do práv šetřených osob.
28. Dle žalovaného také vadná protokolace sama o sobě nemůže vést k nezákonnosti místních šetření. O tom svědčí judikatura Nejvyššího správního soudu. Nakonec ani zaměstnanci žalovaného, ani jeho právní zástupci, kteří byli v místě šetření, jakož ani jiné přítomné osoby, si během Místního šetření na vadu protokolace nestěžovali. Tento argument žalobce vznáší až v řízení před soudem.

V. Posouzení věci soudem

29. Zdejší soud se v mezích uplatněné žalobní argumentace zabýval tím, zda lze na základě zjištěného skutkového stavu dospět k závěru o nezákonnosti zásahu (zásahů) žalovaného, přičemž shledal, že **žaloba není důvodná**.
30. Předmětem podané žaloby učinil žalobce v podstatě dva zásahy žalovaného, které našly odraz v petitu žaloby. Jak již bylo zmíněno, žalobce se domáhal vydání rozsudku určujícího, že „*provedení místního šetření dne 20. 10. 2021 v obchodních prostorách žalobce Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže na základě pověření předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. ÚOHS-35043/2021/871/MKa ze dne 18. 10. 2021, bylo nezákonným zásahem*“, přičemž „*Úřad pro ochranu hospodářské soutěže je povinen ukončit nezákonný zásah spočívající v zadržování veškerých kopií dokumentů označených A1, B1-B29, C1-C13, D1-D4, E1-E5, F1-F8, G1-G4, H1-H22, které zajistil při provedení místního šetření dne 20. 10. 2021 v obchodních prostorách žalobce, a to tak, že veškeré tyto kopie dokumentů Úřad pro ochranu hospodářské soutěže žalobci protokolárně předá do tří dnů od právní moci rozsudku*“. K tomu žalobce dodal další návrh, dle kterého se žalovanému „*ukládá povinnost zadržet se v rámci své činnosti přiblížení k dokumentům označeným A1, B1-B29, C1-C13, D1-D4, E1-E5, F1-F8, G1-G4, H1-H22, které zajistil při provedení místního šetření dne 20. 10. 2021 v obchodních prostorách žalobce, a vycházení z jejich obsahu*“.
31. V takto vymezeném rámci se soud nejdříve musel zabývat splněním podmínek řízení a následně tyto namítané nezákonné zásahy a návrhy s nimi spojené samostatně posoudit.
32. Soud přitom dospěl k závěru, přičemž proti věcnému projednání žaloby ničeho nenamítal ani žalovaný, že podmínky stanovující přípustnost a projednatelnost žaloby na ochranu proti nezákonnému zásahu správního orgánu ve smyslu § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) jsou splněny.
33. Jak vyplývá z již shora uvedeného, nezákonnost zásahu žalovaného spatřoval žalobce zejména v tom, že Místní šetření bylo provedeno v příliš širokém rozsahu (jak z věcného, tak i z časového hlediska), přičemž se Místní šetření neopíralo o důvodné podezření (to nemohl dle žalobce zakládat zmíněný Podnět ani jiné materiály shromážděné žalovaným); dle žalobce Místní šetření vykazovalo znaky zakázané rybářské výpravy.

V. a) Skutkový stav

34. Ze spisového materiálu žalovaného vyplývá, že dne 14. 1. 2020 obdržel žalovaný Podnět ze dne 6. 1. 2020 (viz také bod 5. rozsudku). V něm oznamovatel, označující se jako majitel menšího e-shopu s domácími elektrospotřebiči, poukázal na stav na trhu, kdy „*velké obchody*“ (mj. žalobce) ve spolupráci se srovnávacím portálem mají diktovat ceny, které musí ostatní prodejci dodržovat.

Tyto „velké obchody“ vytváří tlak na dodavatele, přičemž ceny na srovnávacím portálu hlídají pomocí robotů. Přitom nákupní ceny jsou pro všechny zhruba stejné. Oznamovatel tak od svého dodavatele (zde uvádí společnost Elberry) nakoupí za stejnou cenu jako jeden ze zmíněných velkých obchodů a nastaví si odpovídající cenu. Reakce některého z tzv. velkých obchodů je pak taková, že upozorní dodavatele značky, že pokud bude mít oznamovatel nastavenou cenu, která mu nevyhovuje (menší marže atd.), přestane výrobek tohoto dodavatele prodávat a upřednostní výrobky jiné značky. Tento dodavatel potom udělá tzv. kontrolní nákup svým anonymním zaměstnancem nebo známým a podle výrobního čísla zjistí, který z menších dodavatelů oznamovateli příslušný kus dodal a tomu přestane svoji značku dodávat; ten následně „odřízne“ od dodávky oznamovatele. Dle oznamovatele již skoro na trhu neexistuje značka, která by takto nepostupovala. K tomu dodal, že může přiložit několik e-mailů „z nižších pozic“, tedy mezi oznamovatelem a jeho nejbližším dodavatelem, od kterého má „datovou větev“ a momentálně má od něj „vypnuté“ (nedobrovolně) výrobky např. značky Sencor. Oznamovatel uvádí, že „[t]ímto krokem si oni zajišťují přízeň dodavatelů těchto značek“.

35. Spis dále obsahuje protokol z ústního jednání žalovaného s oznamovatelem ze dne 12. 2. 2020, č. j. ÚOHS-04872/2020/820/PBr. Účelem jednání bylo „poskytnutí informací [...] ve věci šetření podnětu sp. zn. P0021/2020, týkající se možného uzavírání a plnění zakázaných dohod o přímém nebo nepřímém určení cen zboží pro další prodej, a to domácích elektrospotřebičů.“ Oznamovatel uvedl, že o dodržování minimálních prodejních cen dodávaného zboží usiluje mj. žalobce. Oznamovatel zboží odebírá mj. od společnosti Elberry (žalobce zde nejmenoval). Pokyny dostává od společnosti Elberry, která trvá na striktním dodržování cen. Oznamovatel dodal, že většinou pokyny z obavy akceptoval: „když neakceptuji, tak mi nedodají zboží a nic neprodám. Konkrétní datum nevím, posledních 5, 6 let se to zhoršuje. Z [sic] rozvojem internetu přitvrzují všechny společnosti.“ „Sankce“ spočívá v tom, že „[d]ochází k vypnutí feedu, tj. výrobek se již na stránkách nezobrazuje. A pak dojde k následnému odmítnutí dodat daný výrobek či zdražení tohoto výrobku v systému B2B. [...] Konkrétně teď mám kompletně vypnutou (není mi dodáváno) značku Electrolux. Elberry vypíná zboží bez nějakého oznámení či upozornění.“ Písemné důkazy ke svým tvrzením oznamovatel neměl.
36. Soud konstatuje, že spis obsahuje také e-mailovou komunikaci mezi oznamovatelem a zástupcem společnosti Elberry ze dne 12. 7. 2018 a 19. 7. 2018, která obsahuje též předchozí elektronickou komunikaci mezi zástupci žalobce a společnosti Elberry. Zde zástupce společnosti Elberry vznáší na oznamovatele požadavek na úpravu cen vybraných výrobků značky Sencor, k čemuž jsou přiloženy doporučené ceny zaslané žalobcem.
37. Ze spisu také vyplývá, že žalovaný na příslušném srovnávacím portálu vyhledával větší množství výrobků značky Sencor a kontroloval jejich ceny (viz printscreeny ve spise) a následně na základě toho vytvořil tabulku, která dokumentovala míru shody cen jednotlivých výrobků značky Sencor u jednotlivých prodejců na předmětném srovnávacím portálu (jednalo se tedy o analýzu cen).
38. Pověření ze dne 18. 10. 2020 k provedení místního šetření v obchodních prostorách žalobce podle § 21f zákona o ochraně hospodářské soutěže bylo vymezeno tak, že šlo o „[p]rovedení šetření dle § 21f zákona za účelem prověření možného porušení § 3 odst. 1 zákona, které Úřad spatřuje v uzavírání a plnění zakázaných dohod o přímém nebo nepřímém určení cen zboží pro další prodej sjednávaných mezi společností FAST ČR a jejími odběrateli, přičemž zbožím tvořícím předmět uvedených dohod jsou elektrospotřebiče značky Sencor (dále též „dotčené zboží“). Předmětné dohody mohly být uzavírány nejméně od roku 2018 do současnosti. Cílem nebo výsledkem tohoto jednání mohlo být narušení hospodářské soutěže v oblasti prodeje a distribuce dotčeného zboží. Důvodnou indicií pro provedení šetření na místě v obchodních prostorách soutěžitele FAST ČR jsou podklady, které Úřad shromáždil v rámci předběžného šetření vedeného pod sp. zn. ÚOHS-P0672/2021/KD a ze kterých pojal podezření na možné uzavírání a plnění dohod pro další prodej dotčeného zboží sjednávaných mezi společností FAST ČR a jejími odběrateli, přičemž cílem těchto dohod je dosáhnout dodržování společností FAST ČR stanovených cen pro další prodej. Konkrétně ze zjištěných skutečností vyplývá podezření, že společnost FAST ČR odběratele dotčeného zboží přímo či nepřímo informuje o maloobchodních cenách dotčeného zboží a kontroluje a vynucuje jejich dodržování. Pokud její přími odběratelé či rovněž jejich další

odběratelé nabízejí dotčené zboží za maloobchodní ceny nižší než jí určené, vyzývá své přímé odběratele k úpravě těchto cen na jí požadovanou úroveň a zajištění takové úpravy i u jejich dalších odběratelů. Z podkladů současně vyplývá, že přímí odběratelé společnosti FAST ČR akceptují její výzvy k dodržování i zajištění dodržování jí stanovených maloobchodních cen. Uzavršení zakázané cenové dohody svědčí také Úřadem provedená cenová srovnání, z nichž je patrná značná sladěnost maloobchodních cen dotčeného zboží nabízeného internetovými prodejci. Z výše popsaných shromážděných podkladů tak vyplývá důvodné podezření, že společnost FAST ČR se svými odběrateli sjednává dohody o určení cen dotčeného zboží pro jeho další prodej.“ Účel Místního šetření žalovaný vymezil tak, že je jím „[p]rověření obchodních záležitostí a zajištění jejich kopií vztahujících se k výše specifikovanému podezření z možného porušení soutěžních pravidel.“

39. K zahájení Místního šetření dle tohoto Pověření došlo a šetření proběhlo dne 20. 10. 2020, jak vyplývá z Protokolu. Žalovaný při Místním šetření prověřoval mobilní telefon a e-mailové schránky vybraných fyzických osob (členů statutárního orgánu a zaměstnanců žalobce), přičemž pořídil několik skupin fotokopii dokumentů. Jednak fotokopie dokumentů obsahujících slovo „Sencor“ (např. v předmětu zprávy) nebo týkající se produktů Sencor, jednak fotokopie dalších dokumentů, které byly tzv. na očích a týkaly se produktů jiných značek než Sencor. Všechny tyto dokumenty byly nalezeny na základě použití klíčových slov „Eberry“, „AMOC“, „nastan“, „srovn“, „narov“, „oprav“, „nedodrž“, „pofoukan“, „Elberry“, „srovna“, „kontrol“. Vůči takto vyhledaným a okopírovaným dokumentům vznesl žalobce při Místním šetření námitky. Tyto námitky bylo možné rozdělit do čtyř skupin: i) že se dokumenty netýkají produktů značky Sencor; ii) že se nejedná o elektrospotřebiče a ani o dokumenty „na očích“; iii) že jde o interní dokumenty netýkající se komunikace s odběrateli; iv) že jde o neprůkazné útržky komunikace mezi zaměstnanci žalobce, ze kterých nelze dovodit vztah k předmětu Místního šetření.

V. b) Samotné hodnocení věci

V. b) 1. Vhodnost Místního šetření

40. Na základě takto vymezeného skutkového stavu soud předně konstatuje, že v posuzované věci není mezi žalobcem a žalovaným v zásadě sporu, že předmětné Místní šetření alespoň formálně nevybočilo z pravidel pro něj stanovených zákonem o ochraně hospodářské soutěže a sledovalo legitimní cíl, kterým je efektivní výkon ochrany hospodářské soutěže.
41. Z toho, že místní šetření bylo po formální stránce v souladu s dikcí zákona a obecně v souladu s legitimními cíli, nelze však ještě učinit závěr, že obstálo coby zákonné. Aby tento závěr bylo možno učinit, muselo by místní šetření být též nezbytné, tj. především přiměřené uvedenému legitimnímu cíli. Aby pak bylo přiměřené, muselo by vyhovět v testu vhodnosti, délky a rozsahu (viz bod 91. rozsudku ESLP ze dne 2. 10. 2014 ve věci *DELTA PEKÁRNY a. s. proti České republice*, č. 97/11, resp. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 3. 2018, č. j. 62 Af 92/2016-398, dostupný na www.uohs.cz).
42. Posouzení vhodnosti Místního šetření (ve smyslu adekvátnosti využití tohoto procesního institutu vzhledem ke konkrétním skutkovým okolnostem, jaké byly dány na počátku Místního šetření) zdejší soud založil na posouzení existence konkrétních skutkových zjištění, jež měl žalovaný k dispozici před zahájením Místního šetření. Pokud jde tedy o skutková zjištění, jež žalovaného k uskutečnění Místního šetření vedla, pak z obsahu spisu plyne, že zahájení správního řízení a uskutečnění Místního šetření předcházely výše specifikovaný Podnět. Z něj se žalovaný dozvěděl o možném protisoutěžním jednání konkrétních soutěžitelů i o tom, jakým způsobem a na jakém trhu k tomuto jednání dochází. Oznamovatel svá sdělení rozvedl v rámci ústního jednání v prostorách žalovaného dne 12. 2. 2020 a podpořil je shora specifikovanými e-maily. Údaje uvedené v Podnětu, resp. oznamovatelem, žalovaný ověřil z veřejně přístupných zdrojů a provedl shora zmiňovanou cenovou analýzu.
43. Oznamovatel, který nebyl anonymní, šel tzv. „s kůží na trh“ a osobně ve věci vypovídal – jeho Podnět už z tohoto pohledu nebylo možné považovat za čistě frivolní. Při té příležitosti mohl

žalovaný ověřit, že se nejedná o osobu bez vztahu k předmětné problematice. Naopak se jednalo o osobu, která se na příslušném trhu profesně pohybuje. To, že oznamovatelova tvrzení nemusí být prosté fabulace, žalovaný ověřoval již popsáním způsobem. Po seznámení se se zmiňovanou cenovou analýzou soud konstatuje, že lze seznat nápadnou podobnost či naprostou shodu cen velkého množství výrobků značky Sencor. Totožnost cen dle údajů internetového srovnávače byla u vybraných výrobků dána v rozmezí 59 % až 100 % z několika desítek obchodníků. Aniž by soud hodnotil důvody této shody, či spekuloval o tom, zda taková shoda má svoje přirozené tržní vysvětlení (nebo naopak vysvětlení spočívající v narušení hospodářské soutěže), konstatuje, že se jedná o poměrně nápadné výsledky. Ty v kombinaci s údaji sdělenými oznamovatelem a podobou oznamovatelem předložených e-mailů umožňují dle náhledu soudu zcela legitimní úvahu o tom, že hospodářská soutěž na příslušném trhu může být narušena.

44. Soud také nesouhlasí s žalobcovou argumentací, že nemůže být s předmětným podezřením spojován. Zdejší soud naopak uvádí, že oznamovatel žalobce výslovně uváděl mezi subjekty, které se mají jím popisovaných praktik účastnit. Na tom nic nemění ani to, že oznamovatel nebyl přímým žalobcovým odběratelem (popř. že někteří z prodejců, kteří se objevují v cenové analýze žalovaného, rovněž nemají být přímými žalobcovými odběrateli – oznamovatel totiž naznačoval širší schéma protisoutěžních praktik, které neměly být dílem jediného subjektu, nýbrž více či méně koordinovanou aktivitou tržně silnějších dodavatelů, kam oznamovatel zařadil i žalobce). Jak již totiž bylo řečeno, oznamovatel se zjevně na posuzovaném segmentu trhu pohybuje a lze tak u něj předpokládat širší znalosti o poměrech na něm. Navíc oznamovatel předložil e-maily, které již poskytují přímou stopu vedoucí k žalobci. To, že žalobce nekomunikoval s oznamovatelem, na věci nic nemění, neboť se z daných e-mailových zpráv podává, že společnost Elberry „podnět“ oznamovateli na úpravu cen výrobků Sencor sdělovala v souvislosti cenovým doporučením žalobce. Mimo jiné je zřejmé, že společnosti Elberry zaslal žalobcův zástupce e-mail s cenovými doporučeními a s předmětem „*Nové Doporučené AMOC - Sencor Bila - Elektroobchudek.cz*“. Právě tuto zprávu, ze které plyne žalobcova povědomost o jeho cenových doporučeních v souvislosti s oznamovatelem, zástupce společnosti Elberry přeposlal oznamovateli Podnětu. Soud opět konstatuje, aniž by zmiňované žalobcovo „doporučení“ blíže hodnotil, že za takových okolností považuje přinejmenším prvotní úvahu spojující žalobce s předmětnými praktikami za zcela legitimní.
45. Po vyhodnocení protokolu o ústním jednání s oznamovatelem ze dne 12. 2. 2020 pak soud nepovažuje otázky, které žalovaný oznamovateli kladl, za nikterak kapciózní či sugestivní. „Návodný“ aspekt těchto otázek, jak o nich uvažuje žalobce, je dle soudu dán toliko tím, že přirozeně navazují na obsah Podnětu a týkají se potvrzení či rozvedení tam uvedených tvrzení; nejde tedy podle názoru soudu hovořit o tom, že by tyto otázky skutečně byly návodné nebo jiným způsobem vadné.
46. Za těchto podmínek soud souhlasí s argumentací, kterou žalovaný prezentoval ve vyjádření k žalobě. Dle ní z judikatury správních soudů plyne, že místní šetření vyhoví testu vhodnosti tehdy, když má žalovaný důvodné podezření ze spáchání přestupku. V případě pojmu „*důvodné podezření*“ lze vycházet např. již z rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 18. 2. 1997, sp. zn. 7 A 167/94 (dostupný např. v systému ASPI), dle kterého „*jde o vědomost o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který umožní i jejich předběžné právní posouzení. Zákon nepředpokládá, že by muselo jít o informaci zvláště kvalifikovanou nebo přicházející od určitého zdroje, musí však mít nezbytnou míru věrohodnosti a určitosti, aby na druhé straně nedošlo k zabájení řízení naprosto nedůvodně.*“ V této souvislosti soud podobně jako žalovaný zmiňuje i rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 2. 1995, sp. zn. 7 A 147/94 (opět viz např. systém ASPI), v němž Vrchní soud v Praze konstatoval, že „*dozvědět se o porušení povinnosti neznamená, že již v tom okamžiku musí být najisto postaveno, že k porušení povinnosti nesporně došlo, nýbrž postačí, že vzniklo důvodné podezření, že se tak stalo. Prokázání porušení povinnosti a kdo je za ně odpovědný je předmětem řízení. Proto zabájení řízení musí předcházet určitá skutečnost, z níž důvodnost podezření plyne. Den, kdy je tato skutečnost správním orgánům oznámena nebo zjištěna při plnění jeho pracovních*

úkolů nebo v souvislosti s nimi jeho pracovníky, je den, kdy se správní orgán o porušení povinnosti dozvěděl, tj. seznal, že došlo k jednání, jež zákon při splnění dalších podmínek definuje jako správní delikt.“

47. V tomto kontextu Krajský soud v Brně připomíná, že např. v rozsudku ze dne 30. 6. 2020, č. j. 29 A 183/2019-142 (všechna dále uvedená rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), uvedl, že „*podezření, z něbož rozhodnutí uskutečnit místní šetření vychází, se nemůže rovnat důkazům, jež teprve mají být opatřeny; trvat na naprosté konkretizaci podezření, jež logicky může být založeno již na konkrétních skutkových zjištěních, by znamenalo bezvýznamnost místního šetření, neboť žádných dalších skutkových zjištění by v takovém případě již nebylo třeba“*. Jde tedy o to, aby taková podezření bylo možno rozumně interpretovat jako zřetelné, konkrétní a dostatečné vstupní indicie o tom, že hospodářská soutěž může být narušena protisoutěžním jednáním.
48. Obdobné závěry vyslovil i Nejvyšší správní soud, a to např. v rozsudku ze dne 8. 11. 2019, č. j. 5 As 339/2018-40 (viz bod [26]), ve kterém dospěl k závěru, že neexistenci důvodného podezření by bylo možné dovodit tehdy „*pokud by se žalovaný např. spokojil s oznámením a neprovděl by ho nebo pokud by se podezření při prověření nepotvrdilo. K zahájení řízení i provedení šetření je třeba mít podklady či poznatky, z nichž plyne důvodné podezření; není ovšem třeba mít jistotu. [...] poznatky, které měl žalovaný k dispozici, byly dostatečným důvodem k provedení šetření na místě v obchodních prostorách stěžovatele.“* Dle názoru soudu k takovému ani podobnému pochybení ze strany žalovaného nyní nedošlo.
49. Pro úplnost soud zmiňuje rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2021, č. j. 5 As 255/2018-42, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou dostatečnosti konkrétních nashromážděných indicí, přičemž připomenul, že již v minulosti aproboval postup žalovaného i v případě, kdy zahájil řízení na základě anonymního podání, jestliže skutečnosti v něm uvedené vyznívaly poměrně věrohodně a byly dostatečně určité (zde odkázal rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2018, č. j. 1 As 80/2018-201).
50. Konečně zde krajský soud uvádí poměrně nedávný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2021, č. j. 2 As 295/2019-99, dle kterého podkladem pro provedení místního šetření podle § 20 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně hospodářské soutěže, ve věci dohody mezi soutěžiteli ve smyslu § 3 odst. 1 téhož zákona a čl. 101 Smlouvy o fungování Evropské unie, může být i podnět konkurenta kontrolovaného soutěžitele na trhu či osoby s takovým konkurentem nějakým způsobem spojené, který bude obsahovat relevantní informace o podezření z protisoutěžního jednání. V bodě [68] tohoto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že „*považuje za přesvědčivou rovněž argumentaci stěžovatele, že to bude typicky podnět určitého konkurenta na trhu či osoby s takovým konkurentem nějak způsobem spojené, který bude obsahovat relevantní informace o protisoutěžním jednání. Jsou to totiž právě takovéto osoby, které jsou schopny získat relevantní informace „zevnitř“ určitého tržního prostředí; jiné osoby budou takovými poznatkami disponovat spíše méně často. Podněty osob určitým způsobem spojených s určitým soutěžním prostředím tudíž není namístě hodnotit jako a priori nevěrohodné a subjektivní“*.
51. V tomtéž rozsudku pak Nejvyšší správní soud v bodě [68] konstatoval, že na žalovaného „*nelze, pokud jde o získávání podkladů a poznatků k provedení místního šetření, klást nepřiměřeně vysoké nároky. Činnost stěžovatele před zahájením samotného správního řízení neslouží k tomu, aby bylo postaveno na jisto, že k protisoutěžnímu jednání skutečně došlo, včetně jeho přesné právní kvalifikace. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 20. 3. 2019, č. j. 2 As 257/2018 - 87, uvedl, že „[k] zahájení řízení i provedení šetření je třeba mít podklady či poznatky, z nichž plyne důvodné podezření; není ovšem třeba mít jistotu. (...) Míra pravděpodobnosti musí být natolik intenzivní, aby bylo pravděpodobné, že došlo k protisoutěžnímu jednání.“ (důraz doplněn). Požadavek na provádění extenzivního prověřování a de facto dokazování před provedením samotného místního šetření by jednak vedl k tomu, že by institut místního šetření byl již v zásadě nadbytečný, a současně by takovou činností stěžovatel mohl případně účastníky protisoutěžního jednání varovat, důsledkem čehož by mohlo být ukrytí či zničení případných důkazů.“*
52. Ve světle všech těchto judikатурních východisek, ve spojení s konkrétními skutkovými okolnostmi, jak je popsal výše, je soud přesvědčen, že žalovaný disponoval před zahájením Místního šetření dostatečnými indiciemi, které umožňovaly provedení tohoto Místního šetření.

Žalovaný tak měl v rukách relevantní podnět doplněný o související e-mailovou komunikaci a také svou vlastní cenovou analýzu. Souhrn těchto indicií, jak již soud naznačil výše, umožňoval učinit legitimní úvahu o možném narušení hospodářské soutěže. Na těchto vstupních indicích tedy žalovaný podle zdejšího soudu mohl vystavět věrohodnou a věcně relativně ohraničenou hypotézu ohledně podezření z protisoutěžního jednání žalobce, k jejímuž cílenému prověření mohlo Místní šetření směřovat a jejíž rámec nemohlo přesáhnout. Tyto indicie přitom poskytují jasný a akceptovatelný rámec zaměření Místního šetření, jemuž obecně odpovídá údaj z Pověření (viz bod 38. tohoto rozsudku).

V. b). 2. Rozsah místního šetření

V. b) 2. 1. Obecná východiska

53. Pokud jde o rozsah Místního šetření, ten nemohl přesáhnout rozsah plynoucí z Pověření. Pokud jde pak o rozsah plynoucí z Pověření, ten nemohl přesáhnout rozsah podezření odůvodněný konkrétními předchozími zjištěními žalovaného. Podle zdejšího soudu tedy musí existovat proporcionální vztah („rovnítka“) mezi rozsahem podezření, rozsahem pověření a rozsahem samotného šetření.
54. Tento náhled potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu, která souhlasí s tím, že musí existovat zmiňovaný proporcionální vztah mezi rozsahem podezření, jež se musí v rozumně konkrétní míře promítnout do vymezení předmětu správního řízení, rozsahem pověření k šetření (resp. sdělení účelu místního šetření před jeho provedením) a rozsahem samotného šetření (k tomu Nejvyšší správní soud pravidelně odkazuje např. na rozsudky Krajského soudu v Brně ze 31. 3. 2017, č. j. 29 A 165/2016-150, a ze dne 27. 3. 2018, č. j. 29 Af 2/2016-212, kdy tato praxe byla potvrzena i rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 6 As 113/2017-83, publikovaným pod č. 3586/2017 Sb. NSS, ve věci *ČD Cargo*, a ze dne 29. 3. 2018, č. j. 5 As 119/2017-60, ve věci *SUEZ využití zdrojů*). Žalovaný je tak při místním šetření oprávněn zajistit pouze ty dokumenty, které souvisí s jeho původním podezřením odůvodněným jeho předchozími zjištěními. Musí se vyvarovat toho, aby jeho šetření bylo tzv. rybářskou výpravou, jež představuje nezákonné jednání spočívající v cíleném vyhledávání dokumentů nesouvisejících s předmětem a účelem šetření nebo v neodůvodněně širokém vymezení předmětu řízení/šetření (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2021, č. j. 2 As 295/2019-99, bod [53], a ze dne 30. 1. 2019, č. j. 1 As 80/2018-201, bod [53]).
55. Za přiměřeně použitelnou lze při posuzování oprávněnosti rozsahu místních šetření považovat i judikaturu unijních soudů vztahující se k postupu Komise při provádění kontrol dle nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. 12. 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v člancích 81 a 82 Smlouvy (dále jen „nařízení č. 1/2003“). Přes odlišnosti procesní úpravy v tomto nařízení a v zákoně o ochraně hospodářské soutěže [Komise nařizuje kontrolu rozhodnutím podle čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003, jehož legalitu může následně přezkoumat Tribunál, zatímco žalovaný provádí šetření na místě pouze na základě písemného pověření vystaveného jeho předsedou, české soudy pak přezkoumávají místní šetření *en bloc*, buď v rámci žaloby podle § 65 s. ř. s. proti konečnému rozhodnutí žalovaného ve věci samé, nebo od účinnosti novely zákona o ochraně hospodářské soutěže dne 19. 10. 2016 na základě zásahové žaloby], lze základ závěrů unijních soudů považovat za relevantní a přiměřeně aplikovatelný i pro českou vnitrostátní procesní úpravu.
56. V rozsudcích ve věcech *ČD Cargo* a *SUEZ využití zdrojů*, týkajících se nezákonného zásahu spočívajícího v provedení šetření na místě žalovaným, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že vymezení předmětu a účelu místního šetření v pověření musí zejména vymezit rozsah povinností spolupráce účastníka řízení s Úřadem a zaručit mu právo na obhajobu (k tomu odkázal na rozsudek SDEU ze dne 17. 10. 1989 ve spojených věcech 97/87 a 99/87 *Dow Chemical Ibérica SA a další proti Komisi Evropských společenství*, bod 26). Unijní judikatura požaduje, aby rozhodnutí podle čl. 20 nařízení č. 1/2003, jímž Komise nařizuje kontrolu obdobnou

místnímu šetření podle § 21f zákona o ochraně hospodářské soutěže, vymezovalo „*předpoklady a domněnky, které chce Komise ověřit*“ (rozsudek Tribunálu ze dne 6. 9. 2013 ve spojených věcech T-289/11, T-290/11 a T-521/11 *Deutsche Bahn AG a další proti Komisi*, bod 75). Komise musí popsat „*charakteristické rysy předpokládaného protiprávního jednání tak, že uvede domnělý relevantní trh a povahu předpokládaných omezení hospodářské soutěže, jakož i odvětví, kterých se týká údajné protiprávní jednání, které je vyšetřováno, vysvětlí způsob, jak se podnik údajně účastnil protiprávního jednání, a uvede předmět vyšetřování a skutečnosti, které mají být ověřeny*“ (tamtéž, bod 77), dále je povinna v rozhodnutí podrobně uvést, že má „*ke dispozici poznatky a závažné indicie hmotného charakteru, na jejichž základě má podezření, že se podnik, na který se vztahuje kontrola, dopustil protiprávního jednání*“ (tamtéž, bod 172). Na druhou stranu, „*Komise nemá povinnost sdělovat adresátovi takového rozhodnutí všechny informace, které má ke dispozici o domnělých protiprávních jednáních, ani přesně vymezit relevantní trh, ani provést přesnou právní kvalifikaci těchto protiprávních jednání, ani uvést dobu, během níž k těmto protiprávním jednáním docházelo*“ (rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 8. 3. 2007 ve věci T-339/04 *France Télécom SA proti Komisi Evropských společenství*, bod 58). Odůvodnění pověření přitom ohraničuje pravomoci svěřené pracovníkům Komise, a proto mohou pořizovat pouze kopie dokumentů, které se týkají předmětu šetření (rozsudek SDEU ze dne 18. 6. 2015 ve věci C-583/13 *P Deutsche Bahn AG a další proti Komisi*, bod 60).

57. Uvedená judikatura tedy specifikuje, jak má soutěžní orgán vymezit předmět a účel místního šetření tak, aby bylo možno toto šetření považovat za oprávněné a aby bylo chráněno právo vyšetřovaných soutěžitelů na účinnou obhajobu. Tato obecná východiska jsou bezpochyby uplatnitelná i na tuzemskou procesní úpravu, jejíž základní cíl – tj. přiměřenost prováděných místních šetření a respektování práva účastníka řízení na obhajobu a na ochranu soukromí –, jsou totožná jako v evropském kontextu. Mírnější požadavky na vymezení předmětu a účelu místních šetření v českém prostředí nelze vyvodit ani z toho, že podle zákona o ochraně hospodářské soutěže se šetření soutěžitelé stávají již před provedením místního šetření účastníky řízení (na rozdíl od řízení podle nařízení č. 1/2003, podle kterého získávají soutěžitelé status účastníka řízení až po sdělení výhrad). Pokud jim totiž z předmětu správního řízení, respektive z vymezení předmětu a účelu místního šetření, nebude zřejmé, z jakého jednání jsou podezřelí, nebudou moci svá práva účastníků řízení plně využít.
58. Je přitom třeba vzít v úvahu, že výkon vyšetřovacích pravomocí žalovaného (v tomto případě provádění šetření na místě v rámci správního řízení) je nevyhnutelně spojen s konfliktem proti sobě stojících zájmů, a to na jednu stranu veřejného zájmu na ochraně funkční hospodářské soutěže a spravedlivého tržního prostředí, a na druhou stranu práva vyšetřovaných soutěžitelů, typicky práva na obhajobu a na ochranu soukromí. Je nepochybné, že naplňování veřejného zájmu na odhalování protisoutěžních deliktů je do určité míry znesnadněno procesními standardy, které na řízení u žalovaného a provádění místních šetření klade zákon a judikatura. Soud si je zároveň vědom složité pozice žalovaného při rozkrývání protisoutěžního jednání a získávání relevantních důkazů k jeho prokázání. Ovšem procesní postup žalovaného a jeho relativně široká procesní oprávnění, zejména možnost provedení neohlášených místních šetření, musí respektovat základní výše uvedené požadavky, a to zejména požadavek na dostatečnou konkretizaci podezření, které žalovaného k provedení místního šetření vede (obdobně jako zdejší soud v bodech 55. až 58. také Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 21. 12. 2021, č. j. 2 As 295/2019-99, a ze dne 30. 1. 2019, č. j. 1 As 80/2018-201, oba téměř shodně body [54] až [56]).

V. b) 2. 2. Aplikace obecných východisek na posuzovanou věc

V. b) 2. 2. 1. Časové vymezení Místního šetření

59. Z pohledu obecných východisek posuzování rozsahu místního šetření se jako nesprávné – z hlediska časového vymezení vyhledávaných dokumentů – jeví použití slova „*nejméně*“ v Pověření (srov. citaci Pověření v bodě 38. tohoto rozsudku). Jak totiž argumentuje i žalobce, při běžném gramatickém výkladu Pověření – z použití slova „*nejméně*“ – by bylo možno dospět k

závěru, že se Místní šetření mohlo zaměřovat na jednání žalobce na vymezeném trhu za prakticky neomezenou dobu. Tento náhled, tedy vadnost použití slova „nejméně“ (popř. obdobných neurčitých pojmů), setrvale zastává i judikatura. K tomu Krajský soud v Brně odkazuje především na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 6 As 113/2017-83, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k právnímu závěru, že vymezení předmětu šetření na místě v obchodních prostorách v pověření dle § 21f zákona o ochraně hospodářské soutěže, pomocí slova „zejména“ či obdobným demonstrativním či vřezahrnujícím způsobem představuje vadu pověření k tomuto šetření. Tato vada však sama o sobě nezakládá nezákonnost místního šetření jako celku, pokud Úřad pro ochranu hospodářské soutěže provedeným šetřením nepřekročí rámec vstupního podezření, jež jej k nařízení šetření vedlo.

60. V návaznosti na citovanou judikaturu Krajský soud v Brně uvádí, že použití slova „nejméně“ se však v rozsahu samotného Místního šetření dle jeho názoru fakticky neprojevovalo, a tudíž ani žalobce na jeho právech nezasáhl. Plyne to z toho, jak i sám žalobce uvádí, že jeho archivační politika neumožňuje vyhledat dokumenty starší než dva roky. Ani obsah spisu nesvědčí o tom, že by žalovaný shromáždil dokumenty jdoucí časově za období před rokem 2018.
61. Jakkoli by tedy bylo možné uvažovat o tom, že rozsah Pověření byl z časového hlediska vymezen příliš široce, či že samotný postup žalovaného obecně nebyl příliš vhodný, k reálnému zásahu do žalobcových práv v této souvislosti nedošlo. Polemiku a spor v tomto směru tedy považuje za spíše akademický a tento rozsah vymezení Pověření sám o sobě nemůže vést ani ke konstatování o nezákonném dotčení žalobcových práv, a tedy ani k důvodnosti žaloby.

V. b) 2. 2. 2. Věcný rozsah a zaměření Místního šetření

62. Hraniční je pak situace z pohledu věcného zaměření Místního šetření, jak ho žalovaný reálně uskutečnil. Zde soud připomíná, že skutečná podoba Místního se totiž musí krýt s rozsahem vstupního podezření a rozsahem pověření k šetření, resp. sdělením účelu místního šetření před jeho provedením (viz body 53. a 54. tohoto rozsudku). V posuzovaném případě je Pověření zatíženo jistými vadami, rovněž jako reálný průběh Místního šetření, resp. vztah Pověření a průběhu Místního šetření není zcela optimální. Po zvážení celkového kontextu věci však soud, i při názoru o pochybeních žalovaného – přinejmenším formálních –, dospěl k závěru o tom, že k nezákonnému zásahu, tak jak jej líčí žalobce, nedošlo.
63. Soud předně připomíná znění Pověření (viz opět bod 38. tohoto rozsudku). Z něj plyne, že Místní šetření se mělo týkat protisoutěžních dohod, jejichž předmětem „*jsou elektrospotřebiče značky Sencor (dále též „dotčené zboží“)*“. V dalším textu Pověření se v souladu s tím hovoří o narušení hospodářské soutěže v oblasti prodeje a distribuce *dotčeného zboží*, kdy žalovaný měl pojmout na základě předběžného šetření podezření právě na uzavírání a plnění dohod pro další prodej *dotčeného zboží* (žalovaný popsal předpokládaný *modus operandi* narušení hospodářské soutěže v souvislosti s *dotčeným zbožím*), přičemž právě ve vztahu k *dotčenému zboží* provedl žalovaný cenové srovnání, což vše vyústilo v podezření, že právě „*společnost FAST ČR se svými odběrateli sjednává dohody o určení cen dotčeného zboží pro jeho další prodej*“.
64. Na první pohled se tak nabízí, že Místní šetření mělo být zaměřeno toliko na „*dotčené zboží*“, tedy elektrospotřebiče značky Sencor. Příslušné dokumenty měl žalovaný vyhledávat právě prizmatem „*dotčeného zboží*“; měl tedy v optimálním případě, tak jak to popisuje žalobce, hledání pomocí vhodných logických operátorů omezit kombinací klíčových slov, kdy by jedním z takových klíčových slov byl pojem „*Sencor*“, k němuž by se přidružilo jedno či více dalších klíčových slov. Jako možný (avšak nikoli jediný myslitelný) příklad takového vyhledávání lze uvést kombinaci klíčových slov „*Sencor AND srovn*“ apod. (K tomu ostatně soud při ústním jednání konstatoval obsah návodu k vyhledávání v programu Outlook, který v řízení předložil žalobce.) Právě takový postup by pak mohl neproblematicky vést k nalezení dalších dokumentů, které přímo nesouvisely s produkty značky Sencor, ale ocitly by se tzv. na očích.

65. Jeví se však, že postup žalovaného byl opačný. Žalovaný tedy jako výchozí pojem nezvolil klíčové slovo „Sencor“, na jehož základě by dohledal dokumenty, které se tohoto pojmu přímo týkají nebo se ocitnou „na očích“. Naopak žalovaný podle všeho zvolil obecné pojmy („srovň“, „nedodrží“, „kontrola“ atp.), na jejichž základě našel mj. dokumenty vztahující se ke zboží značky Sencor, ale i k výrobkům jiných značek.
66. Taková metoda však mohla velmi jednoduše vést k dohledání většího či menšího množství nerelevantních dokumentů (vyhledání dokumentů přímo se vztahujících k pojmu „Sencor“ by tak bylo spíše vedlejším produktem široce pojatého vyhledávání). Za ty lze, s ohledem na výslovné znění Pověření, považovat, zjednodušeně řečeno, takové, které se netýkají přímo elektrospotřebičů značky Sencor.
67. Krajský soud však již v bodech 54. a 58. tohoto rozsudku s odkazem na dřívější judikaturu přiblížil jednak to, že rozsah podezření se do textu příslušného pověření musí promítnout „v rozumné konkrétní míře“, přičemž je třeba brát v potaz mj. složitou situaci žalovaného při prokazování existence narušení hospodářské soutěže a zvolení zcela adekvátního postupu (samozřejmě, že nelze nijak ignorovat ani vysoké – i formální či procedurální – požadavky, které je třeba, s ohledem na závažnost dotčení práv subjektu, vůči němuž je místní šetření zaměřeno, na žalovaného klást). Zároveň je dle přesvědčení soudu nutné brát v potaz dvojí: i) to, co je účelem požadavku na korektní vymezení předmětu a účelu místního šetření v pověření; tím je zaručení práva na obhajobu (srov. body 56. až 58. tohoto rozsudku); ii) reálný dopad konkrétní podoby Místního šetření do práv soutěžitele v korelaci s rámcem vstupního podezření vedoucího k místnímu šetření (viz bod 59. tohoto rozsudku a zejména tam zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, čj. 6 As 113/2017-83, k pojmu „nejméně“).
68. S ohledem na výše uvedené konstatuje soud, že všechny zajištěné dokumenty se vztahují buď přímo k elektrospotřebičům značky Sencor, nebo k elektrospotřebičům jiných značek. Vstupní podezření žalovaného se přitom týkalo silněji právě elektrospotřebičů značky Sencor, kterýžto trh si cenově analyzoval, ovšem nelze pustit ze zřetele, že oznamovatel hovořil i o jiných značkách, než jen Sencor. Jak již bylo řečeno, oznamovatel se vyznačoval alespoň bazální věrohodností a „kvalifikovaností“, kdy svá písemná tvrzení podpořil při ústním jednání u žalovaného. Tato osoba tedy hovořila o celkovém trhu elektrospotřebičů, přičemž podrobnější analýzu žalovaný provedl cíleně ve vztahu k elektrospotřebičům Sencor. Dle názoru soudu však není důvod považovat trh s elektrospotřebiči Sencor za nějaký výjimečný segment trhu s elektrospotřebiči. Lze dle názoru soudu legitimně předpokládat, že to, co platí pro zmíněné elektrospotřebiče, bude platit i pro obdobné výrobky jiných značek – v tomto smyslu žalovaný v rámci původního ověřování zjistil, že tu jsou indicie pro oznamovatelem popsané praktiky na trhu elektrospotřebičů, byť je verifikoval jen ve vztahu k jedné značce. Ostatně sám žalobce v rámci své žalobní argumentace namítá, že dostatečnou kombinací klíčových slov by zakládalo i zadání pojmu „elektro“ či „spotřebič“ (viz např. body 49. a 50. žaloby). Z toho lze do jisté míry dovozovat, že i žalobce za důležitý z hlediska původního podezření považoval nejen „trh“ se spotřebiči Sencor, nýbrž trh s elektro/spotřebiči obecně.
69. Soud si je vědom žalobcovy argumentace unijní judikaturou, zde zejména rozsudkem Tribunálu ve věci T-135/09, *Nexans France SAS a Nexans SA proti Komisi*, resp. navazujícím rozsudkem SDEU ve věci C-37/13 P, *Nexans France SAS a Nexans SA proti Komisi*. V tomto případě dospěl Tribunál k závěru (v bodech 91 a 94), že „[z]a těchto okolností je třeba mít za to, že Komise neprokázala, že měla dostatečně závažné nepřímé důkazy k tomu, aby nařídila kontrolu týkající se všech elektrických kabelů a s nimi souvisejícího materiálu. [...] Tuto část je tedy třeba přijmout v rozsahu, v němž se vztahuje na elektrické kabely jiné než podmořské a podzemní kabely pro vysoké napětí, jakož i na materiál, který s těmito jinými kabely souvisí. Ve zbyvajících částech je třeba ji zamítnout.“ Tribunál pak rozhodl tak, že „[r]ozhodnutí Komise C (2009) 92/1 ze dne 9. ledna 2009 nařizující společnosti Nexans SA a všem podnikům, které přímo či nepřímo ovládá, včetně společnosti Nexans France SAS, aby se podřídily kontrole podle čl. 20 odst. 4 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v člancích

81 [ES] a 82 [ES] se zrušuje v rozsahu, v němž se týká elektrických kabelů jiných než podmořských a podzemních kabelů pro vysoké napětí a materiálu, který s těmito jinými kabely souvisí.“

70. Nabízí se tedy úvaha, že žalovaný v Pověření z hlediska pozdějšího průběhu Místního šetření nesprávně vymezil relevantní trh (srov. povinnost uvedení domnělého relevantního trhu dle bodu 75 rozsudku *Deutsche Bahn AG a další proti Komisi*, jak je citován v bodě 56. nynějšího rozsudku), resp. že přinejmenším zčásti bylo Místní šetření nezákonné (pakliže se nevztahovalo k elektrospotřebičům značky Sencor). Rozhodnutí ve věci *Nexans France SAS a Nexans AS proti Komisi* je však dle přesvědčení zdejšího soudu nutno chápat v jeho celkovém kontextu. Tribunál zde totiž dospěl k závěru o pochybení Komise nikoli na základě formálního vymezení trhu s kabely, ale spíše na základě jeho materiální podoby, kdy vzal do úvahy, zda pro kabely existuje jednotný trh, který umožňuje zaměnitelnost jednotlivých druhů kabelů (srov. body 89 až 91). Jak však již zdejší soud uvedl, není dle jeho názoru důvod rozlišovat mezi trhem s elektrospotřebiči Sencor a s elektrospotřebiči jiných značek, když ani z obsahu správního spisu se nic takového nepodává.

71. Krajskému soudu v Brně také v souvislosti s klíčovým prvkem, pro který je třeba předmět místního šetření v pověřeních vymezit, a to sice zaručením práva na obhajobu, není zřejmé, jak konkrétní podoba Místního šetření zasáhla do žalobcových práv. Jeho právo na obhajobu zůstalo zachováno, když mu bylo mj. jiné zřejmé, že se žalovaný zaměřuje na elektrospotřebiče. Mimo rámec tohoto typu výrobků také žalovaný žádné dokumenty nezajistil. K tomu soud přiměřeně odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 3. 2017, č. j. 62 A 236/2016-91 („potvrzený“ rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 6 As 113/2017-83):

„Podle zdejšího soudu tedy musí existovat proporcionální vztah (doslova ‚rovnítko‘) mezi rozsahem podezření, rozsahem pověření a rozsahem samotného šetření; neexistuje-li, je třeba zkoumat, nakolik se takový stav na průběhu a výsledku místního šetření k újmě soutěžitele (tu žalobce) reálně projevil.

Z tohoto po hledu se jako nesprávné je ví použití slova ‚zejména‘ v pověřeních, neboť při běžném gramatickém výkladu obou po věření – z použití slova ‚zejména‘ – by bylo možno dospět k závěru, že se šetření mohla zaměřovat na poskytování přepravních a zasilatelských služeb vše mi ucelenými nákladními vlaky, zatímco ve skutečnosti se mohla zaměřovat výlučně k ucelenému nákladnímu vlaku ‚Italia Express‘, k němuž se vztahovalo podezření žalovaného získané na základě žádosti o upuštění od uložení pokuty [...]. Použití slova ‚zejména‘ tudíž mohlo žalovaného opravňovat k předem ne vymezené mu šetření ve vztahu k celému segmentu poskytování přepravních a zasilatelských služeb ucelenými nákladními vlaky – a šetření v rámci takto relativně neomezené širokého oprávnění by s ohledem na věcné vymezení úvodního podezření bylo nezákonné. V posuzované věci se však použití slova ‚zejména‘ v rozsahu samotného šetření nikterak ne projevilo, a tudíž ani žalobce nemohlo nikterak na jeho právech zasáhnout, neboť podle obsahu spisu (podle dokumentů získaných na místních šetřeních) bylo místní šetření zaměřeno výlučně k ucelenému nákladnímu vlaku ‚Italia Express‘. Všecké podklady, které žalovaný při místních šetřeních opatřil, se tedy vztahují právě k tomuto ucelenému nákladnímu vlaku. [...]

Podstatné tedy je, že nesprávně široké vymezení v rámci pověření, jež rozšiřovalo jasně a srozumitelně vymezený rozsah (předmět šetření) opírající se o předchozí podezření použitím slova ‚zejména‘ se neprojevilo v nesprávnosti (v širí) samotného místního šetření. Rozsah místních šetření tudíž nepřesáhl rozsah podezření odůvodněný konkrétními předchozími zjištěními žalovaného. Přestože rozsah šetření, jenž by mohl vyplývat z nesprávně použitého slova ‚zejména‘ v obou pověřeních, rozsah odpovídající předchozím podezřením žalovaného překračuje, nepřesáhlo-li jej samotné místní šetření, pak místní šetření nelze pokládat za zakázaný ‚lov informací‘ (za nepřipustnou ‚rybářskou výpravu‘). Použití slova ‚zejména‘ v pověřeních tedy za tohoto skutkové ho stavu nezákonnost místních šetření nezpůsobuje“ (pozn.: zvýraznění doplnil KS v Brně; zároveň zdejší soud dodává, že si je vědom, že předmětný rozsudek interpretuje jinak než žalobce, který jej využívá k podpoře své argumentace).

72. Soud doplňuje, že si je vědom námitek, které žalobce vznesl již při samotném Místním šetření, a to sice, že zajištěné dokumenty se nejenže všechny nevztahovaly ke značce Sencor (k tomu výše),

ale ani k elektrospotřebičům, potažmo že některé se týkaly jiných produktů, než jsou elektrospotřebiče. Ani s tím soud nesouhlasí. Pokud totiž žalobce některé výrobky označil námitkou „*nikoli elektrospotřebiče*“, pak šlo o elektrické koloběžky. Dle názoru soudu lze i tyto výrobky považovat – přinejmenším v širším slova smyslu – za elektrospotřebiče [nyní neexistuje legální definice elektrospotřebiče, soud proto podpůrně odkazuje na definici elektrozařízení dle § 37g písm. a) již neplatného zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, jeho přílohu 7, jakož i přílohu č. 1 (zejména bod 7.) prováděcí vyhlášky č. 352/2005 Sb., potažmo na § 3 odst. 1 písm. c) nyní účinného zákona č. 542/2020 Sb., o výrobcích s ukončenou životností a na jeho přílohu č. 1, resp. přílohu č. 5 prováděcí vyhlášky č. 16/2022 Sb.; do rámce těchto definic a kategorizací lze dle mínění soudu elektrokoloběžky zahrnout]. Na okraj pak soud poznamenává, ve vazbě na další námitky vznesené během Místního šetření, že relevanci zajištěných dokumentů nevyklučuje ani to, že sloužily toliko k interní komunikaci (i ta může vést k praktikám projevujícím se narušením hospodářské soutěže), ani že se jednalo o dílčí útržky komunikace mezi zaměstnanci žalobce, zejména pokud byly tyto dokumenty nalezeny na základě relevantních klíčových slov.

73. K problematice klíčových slov soud ještě poznamenává, že právní předpisy skutečně výslovně žalovanému neukládají, že by měl vyhledávat pomocí kombinace klíčových slov. Existenci takto podrobné právní úpravy, která by předvíдалa všechny možno varianty, které se mohou v praxi objevit, však nelze očekávat. Je tak třeba vyjít spíše z obecných principů plynoucích z příslušných právních předpisů a jejich výkladu podaného soudy. Obecně tak žalovaný nemá vždy povinnost volit při vyhledávání kombinaci určitých klíčových slov, z konkrétních okolností jednotlivé věci však může vhodnost takového postupu vyplynout. V nynějším případě by tomu tak bylo, pokud by se podezření žalovaného skutečně omezovalo toliko podezření výslovně a formálně vyplývající z textu Pověření, tedy na elektrospotřebiče značky Sencor. Jak však soud vyložil výše, materiálně podložené podezření žalovaného bylo širší a takto jej do jisté míry chápal i žalobce. Z tohoto pohledu dle názoru soudu volba použitých klíčových slov obstála (viz hledisko „rovnička“ mezi rozsahem podezření, rozsahem pověření a rozsahem samotného šetření).
74. V žalobě pak žalobce zmínil také to, že není zřejmé, zda žalovaný při Místním šetření nepoužil i jiná klíčová slova, než která zaprotokoloval, v čemž je možné spatřovat nedostatek protokolace. K tomu soud uvádí, že při Místním šetření byly na místě osoby s příslušnými oprávněními za žalobce vystupovat, jakož i žalobcovi právní zástupci. Z ničeho neplyne, že by se proti způsobu protokolace v uvedeném smyslu ohradili. Žalobce ani neuvedl žádnou konkrétní újmu, která mu nastala v důsledku nezahrnutí všech užitých klíčových slov – o čemž vlastně jen spekuluje – do protokolu, a v tomto smyslu nepředložil žádné konkrétní tvrzení ani důkazy o možném pochybení žalovaného. Obecně pak z judikatury plyne, že neuvedení všech klíčových slov užitých při vyhledávání, aniž by toto neuvedení bylo spojeno s možnou újmou stěžovatele, je sice vadou protokolace, ale tato vada bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost místního šetření (viz body [30] a [31] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2019, č. j. 5 As 339/2018-40). Ani nyní tak soud neshledává důvodnost dané námitky.

V. c) Závěrečné hodnocení věci

75. Soud tak uzavírá, že předmětné Místní šetření neshledal nezákonným, byť konstatoval některá pochybení žalovaného při formulaci textu Pověření (v kontextu věci nevhodné uvedení toliko elektrospotřebičů Sencor, stejně jako nepatřičné vymezení časového hlediska), jakož i při realizaci Místního šetření (nevhodný postup při vyhledávání dokumentů). To se projevilo i v tom, jak „nešikovně“ žalovaný v Protokolu charakterizoval „předměty na očích“ (tyto dokumenty daleko spíše souvisely s vlastním předmětem Místního šetření, kterým byly protisoutěžní dohody na trhu elektrospotřebičů, avšak v důsledku částečně vadné formulace Pověření je žalovaný pojímal spíše jako vedlejší než hlavní produkt své vyhledávací činnosti, která samotná byla poznamenána nevhodným neomezením klíčových slov ve smyslu jejich náležité kombinace). To vše se však neprojevilo v materiálním dotčení žalobcových práv.

76. Postup žalovaného tak ve svém celku a souvislostech obstál, ačkoli jej soud považuje za hraniční a vyjadřuje výše uvedené výhrady. V tomto smyslu měl žalovaný to „štěstí“, že vyhledal a shromáždil toliko dokumenty, které souvisí s jeho úvodním podezřením, tedy dokumenty týkající se dohod na trhu elektrospotřebičů. Podobné se týká i časového rozsahu vyhledávaných a zajištěných dokumentů.
77. Postupem žalovaného tedy nebylo zasaženo do žalobcem namítaných práv, potažmo tento zásah nebyl nezákonný. Soud proto žalobu dle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
78. Z výše uvedených důvodů tak soud nerozhodoval o návrhu žalobce, aby nařídil žalovanému ukončit zásah spočívající v zadržování veškerých kopií dokumentů, které žalovaný zajistil při provedení Místního šetření (a to tak, že veškeré tyto kopie dokumentů, nebo alespoň jejich vymezenou část, žalovaný žalobci protokolárně předá do tří dnů od právní moci rozsudku), resp. o návrhu, aby soud žalovanému uložil povinnost zdržet se v rámci své činnosti k přihlížení k dokumentům zajištěným při Místním šetření a vycházení z jejich obsahu. Takové zásahy totiž v závislosti na shora popsaném také nepovažuje za nezákonné (to se týká i zadržování příslušných dokumentů).

VI. Závěr a náklady řízení

79. Na základě výše uvedeného, jak již bylo řečeno, soud žalobu dle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
80. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 2. srpna 2022

JUDr. Zuzana Bystrická v.r.
předsedkyně senátu